

Avui que faig 18 anys sóc conscient que comença una nova etapa a la meua vida. Començo la universitat, on em faré sàvia i obtindré les eines per forjar-me un futur professional que m'ompli i que em doni estabilitat. Em convertiré en ciutadana de ple dret, participaré de la vida política a través del meu vot, posaré la meua petita engruna per fer d'aquest país una terra millor per viure. Gaudiré dels meus amics i del meu temps lliure, viatjaré a diferents països per enriquir el meu esperit i per entendre millor el món que m'envolta. Coneixeré una persona especial que serà especial la resta de la meua vida, amb qui compartiré bons (molts) i mals (pocs, poquíssims) moments i crearé una família que serà el meu orgull.

Seré feliç.

Avui que tinc 38 anys em sento atrapada en una etapa que no s'acaba mai. Acabats els estudis, amb una llicenciatura i un postgrau sota el braç, em sento amb el cap ple de coneixements però sense les eines per trobar una feina, no només que em satisfaci sinó que com a mínim em permeti viure sense haver de passar la vergonya de demanar diners als pares de tant en tant.

Sóc una ciutadana a qui es fa participar un cop cada quatre anys i a la que s'atropella els mil quatre-cents seixanta dies restants, que cada dia té més clar que hi ha gent que s'encarregarà sempre de no deixar que el món sigui un lloc millor.

Certament, he gaudit dels meus amics, i ho continuo fent aquelles estones que puc. No pas a través dels viatges (massa cars i que demanen massa temps) sinó a través de les trobades algun vespre, un cop la canalla dels altres ja és al llit i el cap els demana esbargir-se abans que no sigui massa tard i perdin l'oremus.

La canalla dels altres.

Vaig conèixer una persona especial i va ser-ho durant molt de temps, però no pas la resta de la vida. Hi va haver bons i mals moments, però els dolents se't fiquen a dins i van fent una ferida que no es cura, que comença silenciosa i acaba eixordadora, que et consumeix. I aquella família desitjada es converteix en una utopia, en un somni que cada vegada sembla més inabastable, més remot. Allò que havia de donar sentit a tota una vida, allò que havia de fer-te perdurar, s'escola com sorra calenta entre els dits que enlloc de deixar-te aquella sensació d'escalfor et deixa freda, buida. Perquè havia de ser el meu orgull i ara no és res.

Avui que tinc 38 anys sóc conscient de la inconsciència dels 18. Tan de bo pogués recuperar-la.